

[Miljøministeren]

og det åbne land, og derfor kommer de med et modforslag, som jeg lige om lidt skal tage frem.

Jeg mener, at disse hensyn kan og skal varetages i den lokalplanlægning, der er en forudsætning for, at kommunalbestyrelsens afgørelser bliver endelige, og på den baggrund kan vi tage fat på arbejdet i udvalget.

Det er jo med dette forslag som med det foregående, at der er mange tekniske detaljer i det, som vi grundigt må tage fat på. Også her var fru Lone Dybkjær netop inde i den meget vigtige problematik: ved vi egentlig, hvad der står i det? Man har en fornemmelse af, at der er noget positivt, men at den positive fremdrift stoppes af en negativ, altså en frygt for, at det betyder, at vi ødelægger det åbne land. Det er denne problematik, vi må have afklaret.

Må jeg sige til fru Lone Dybkjær, at det er efter min opfattelse ramt præcist, når man spørger: hvad er den egentlige begrundelse? Det er netop en behersket aktivitet uden at bryde ind i det bestående.

Hr. Lohmann var også bange netop for den udvikling, der kunne ske, når man fjernede denne klageadgang. Jeg ved ikke, om ministeren tror – noget i den retning udtrykte hr. Lohmann det – at det løser samfundets problemer. Nej, det tror jeg ikke, men det tager fat på en del af dem, og det er min opfattelse, at det vil gøre det endnu lettere for landsbysamfundene at kunne klare sig. Hvilke initiativer? spørger hr. Lohmann. Ja, det er netop småhåndværk og småindustri, som vi så det, da udvalget var på tur i Sønderjylland, men det er klart, at det er en forudsætning, at der ikke brydes op i vejnettet, at der ikke kommer nye kloakerings- og vandforhold o.lign. Det er de overflødiggjorte bygninger, vi har med at gøre.

Hvor mange drejer det sig om? Hr. Lohmann er bange for, at det kan udstrækkes til en hel masse. Til at begynde med er det 5 eller 6, men kommer der flere? Det er nok præcist ramt, at det ifølge intentionerne i lovforslaget ligger på, som hr. Lohmann siger, en 5–6 stykker. Hvis vi går ud over dette tal, må man være forberedt på, at der kan ske noget med hensyn til krav om veje o.lign., og det var ikke meningen. Derfor må kommunalbestyrelserne, hvis de vil sætte dette i gang og dermed skabe noget nyt og positivt, og det skal lykkes – og det tror jeg i pa-

rentes bemærket, at det vil, når man tænker på alt det, vi oprindeligt har haft af industri i Danmark: landbrugsindustri, mejeriindustri, der er skabt ude i de små områder – være forberedt på at sikre, at industribygninger kan flytte hen på de arealer, der er egnet og udlagt dertil, hvis der skal en videreudvikling til.

Hvis vi fjerner denne klageadgang, tror jeg, der vil komme skred i det, og tidsmæssigt vil det være godt. Hvis vi ikke gør noget, tror jeg, vi stadig vil have de lange passager af tid.

Hvor mange klager kommer der, og hvor mange lokalplaner er omfattet af forslaget? Der har været nævnt nogle tal. Der tilvejebringes omkring 1.000 om året, og heraf er 50–100 landzonelokalplaner med forskelligt indhold.

Nogle af dem angår konkrete projekter: anlæg af vindmøller, lossepladser osv. Andre landzonelokalplaner regulerer bebyggelse og byggemuligheder i og omkring landsbyerne. Kommunalbestyrelsen har zonetovskompetencen inden for de områder, hvor lokalplanen er vedtaget efter den 1. juli 1980 ifølge zonetovens § 9, stk. 2. Regionplanmyndigheden kan dog godkende, at ændrede lokalplaner får samme virkning.

Så kom hr. Lohmann og andre også ind på spørgsmålet om, hvordan det kan være, at ministeren fremsætter forslag, når der kun har været to klager. Der har naturligvis været flere sager end de to, der er blevet påklaget. Det er altså ikke antallet af sager, der er to, men antallet af dem, der er påklaget. Klagefristen betyder, at de, der får tilladelse, i alle tilfælde skal vente i fire uger på at komme i gang.

Dette lovforslag er jo fremsat for at opsuge mulighederne i den udvikling, vi er inde i. Vi har nogle tomme landbrugsbygninger nu, og efter vort skøn vil der komme mange flere. Derfor må vi også forudse, at der kommer mange flere sager, og derfor vil jeg også bede om, at man ikke under udvalgsarbejdet klamrer sig fast til, at det kun var to. Der skal jo ikke meget fantasi til at forestille sig, at hvis der kommer 3–4 i gang i sådan en bygning, hvor der var én familie før, og disse 3–4 stifter familie, vil der komme flere til, end der er forsvundet ved nedlæggelsen af landbrugsejendommen; skolebehovet bliver større, butiksbehovet bliver større, og accele-